

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Jaroslava Vlašína, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **M. B.**, zastoupeného Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, adresa pro doručování: Václavské náměstí 21, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 59 Az 91/2006, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 8. 2006, č.j. OAM-851/VL-10-08-2006, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 7. 2007, č.j. 59 Az 91/2006 - 22,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále též „stěžovatel“) brojí včasně podanou kasační stížností proti v záhlaví uvedenému rozsudku Krajského soudu v Ostravě, jímž byla zamítnuta jeho žaloba směřující proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 4. 8. 2006, č.j. OAM-851/VL-10-08-2006. Rozhodnutím žalovaného správního orgánu byla zamítnuta žádost stěžovatele o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle ust. § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o azylu“, pozn. soudu: S účinností od 1. 9. 2006 byl v zákoně o azylu termín „azyl“ nahrazen pojmem „mezinárodní ochrana“ a termín „překážka vycestování“ pojmem „doplňková ochrana“).

V odůvodnění svého rozhodnutí dospěl krajský soud ke shodnému závěru jako žalovaný, že stěžovatel ani v rámci podané žádosti o udělení azylu ani při pohovoru vedeném v průběhu správního řízení neuváděl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být v zemi původu vystaven pronásledování z důvodů taxativně uvedených v ust. § 12 zákona o azylu. Žalovaným správním orgánem bylo zjištěno a krajským soudem potvrzeno, že důvodem žádosti stěžovatele o azyl je snaha o legalizaci pobytu v České republice, aby zde mohl nadále pobývat a pracovat. Stěžovatel uváděl, že si již v České republice zvykl a vrátit se do vlasti by mu činilo značné potíže ve smyslu jeho pracovního uplatnění. Správní orgán nepochybil, když se nezabýval naplněním ust. § 14 a ust. § 91 zákona o azylu, neboť žádost stěžovatele byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ode dne 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kritéria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006 č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaným pod č. 933/2006 Sb. NSS. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je tedy nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatel spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů.

Stěžovatel v podané kasační stížnosti ve znění jejího doplnění argumentuje důvody obsaženými v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

V kasační stížnosti je napadán rozsudek krajského soudu z důvodu jeho nezákonnosti, protože krajský soud nedostatečně zkoumal rozhodnutí žalovaného, pokud tento neudělil stěžovateli azyl z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu a dále nesprávně zhodnotil existenci překážek vycestování, neboť je pravděpodobné, že by stěžovatel po návratu do země původu mohl být vystaven mučení, nelidskému a ponižujícímu zacházení či trestání.

Stížní námitkou podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. je poukazováno na vadu řízení ve smyslu porušení ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, kdy si správní orgán neobstaral důkazy, které mu umožňují objektivně rozhodnout, zda skutečnosti tvrzené stěžovatelem zakládají důvodné obavy z pronásledování. Správní orgán ani krajský soud nepřihlédl při svém rozhodování k informacím ohledně země původu stěžovatele.

Stěžovatel uvádí, že vzhledem k tomu, že požádal v České republice o azyl, má důvodné obavy, že mu hrozí v případě návratu do Guinejské republiky pronásledování ze strany státních orgánů.

Stěžovatel dále poukazuje na metodickou Příručku k postupu a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků stran problematiky prokazování faktů.

Kasační stížnost konečně obsahuje odkaz na rozsudky krajských soudů a zejména na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 421/2004, z něhož stěžovatel dovozuje nutnost seznatelnosti volných úvah správního orgánu při neudělení humanitárního azylu pro následný přezkum jeho rozhodnutí.

Co se týče kasační námitky stěžovatele, že má důvodné obavy, že mu hrozí v případě návratu do Guinejské republiky pronásledování ze strany státních orgánů, jedná se o novou

skutečnost, k níž Nejvyšší správní soud nemůže přihlížet, neboť ji stěžovatel uplatnil až poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

Se skutečností, že v případě zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné podle § 16 zákona o azylu nepřísluší žalovanému posuzovat otázku humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, se již Nejvyšší správní soud vypořádal např. v rozsudku ze dne 10. 2. 2004, č. j. 4 Azs 35/2003 - 71, www.nssoud.cz, stejně tak se skutečností, že správní orgán není povinen rozhodnout o překážce vycestování, jestliže žádost o azyl byla zamítnuta podle § 16 zákona o azylu, viz rozsudek ze dne 22. 9. 2004, č. j. 5 Azs 230/2004 - 45, www.nssoud.cz.

Namítá-li stěžovatel nedostatečná skutková zjištění správního orgánu v případě zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné podle ust. § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, pak je zapotřebí poukázat na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, kde se jednoznačně vyjádřil k zásadě a současně povinnosti tvrzení azylových důvodů samotným stěžovatelem, a to rozsudek ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59, publikovaný pod č. 181/2004 Sb. NSS, a rozsudek ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 27/2003 - 48, www.nssoud.cz. K otázce skutkových zjištění ohledně země původu ve vztahu k zjišťování skutkového stavu při posouzení žádosti o azyl jako zjevně nedůvodné viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2005 č. j. 4 Azs 300/2004 - 36, www.nssoud.cz. Stran poukazu stěžovatele na Příručku k postupu a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, odkazuje zdejší soud např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2006, č. j. 2 Azs 124/2005, www.nssoud.cz.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o ust. § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. prosince 2007

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

